

И нѣщо се счупи
въ мене.
Простенахъ отъ болка,
но бѣхъ безъ изходъ.
Погледнахъ надире
и плюхъ озлобено
и въ тебъ
и въ самия животъ.

Сега си ми близка,
по-близка отъ майка дори,
но днеска ме плиска
ненуждно пролѣтата кръвъ,
на сънь ме души
площадния кървавъ двубой
на твои герои
платени съсь чужди пари. . .
Тежи ми, Родино,
кошмарно жестоко тежи
димящата кръвъ
и азъ ще те питамъ —
всичко това
за тебъ ли бѣ нужно,
кажи?

Вредъ мракъ.
И въ мрака — тегло и робия.
Гладъ.
Остана стотици години назадъ.
А нейде живота пулсира,
израства
заводъ
следъ заводъ,
брѣмчатъ пропелери. . .